

## Arrest

nr. 249 487 van 22 februari 2021  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAUWELS  
Leopold De Waelstraat 12  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. PAUWELS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 juli 2003, later gecorrigeerd naar 1 januari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 oktober 2019. Op 7 oktober 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 22 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U, K.K., bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Uw moedertaal is Pashtoe. U bent afkomstig van het dorp Arghech, behorend tot het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U ging niet naar school maar volgende wel enkele jaren les aan de madrassa. Uw vader, K.S., overleed een zes-zevental jaar geleden ten gevolgen van een bembom. Ook uw broer, M.Ar., liet het leven een vijf-zestel jaar geleden. Drie maanden ver in zijn opleiding als lasser kreeg hij een elektrische schok terwijl hij aan een generator aan het werken was.*

*Uw oudste broer M.A. werkte al een achttal jaar in de mijnbouw. Via jullie oom langs moederzijde, die in het verleden reeds in de mijnen actief was, werd uw broer in contact gebracht met een persoon genaamd A.S., en samen richtten ze een firma op, "Afghan Sherzad". De mijn was gelegen in Khudikhil Tangi in het naburige district van Khogyani, Sherzad. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan ging u in dienst bij uw oudste broer. Uw taak bestond erin de mijnwerkers van eten en drinken te voorzien en om een controle uit te voeren op de stenen.*

*Niet lang voor uw vertrek uit Afghanistan waren u en uw broer aan het werk in de mijnen toen de taliban langskwamen. Het kwam tot een verhitte discussie tussen uw broer en de taliban, waarbij de eerste geslagen werd door de laatste. U kwam tussen maar kreeg op uw beurt rake klappen. De discussie ging over de geldelijke bijdrages van uw broer aan de taliban. De taliban staken ook jullie machines in brand. Uiteindelijk kwamen de dorpsouderen tussenbeide. Met hun hulp werd een compromis gevonden: jullie zouden extra tijd krijgen om de taliban te betalen en keerden terug naar het dorp.*

*Vier of vijf dagen later kwam de dreiging van de taliban echter terug boven water. In de moskee werden jullie aangesproken door de plaatselijke maulwa. Hij vertelde jullie dat hij telefoon had gekregen van de taliban die vroegen naar jullie "whereabouts". De maulwa raadde jullie aan te vertrekken omdat het te gevaarlijk was, en dit gebeurde drie dagen later.*

*U en uw broer M.A. verlieten Afghanistan in juni 2019 en vertrokken via Iran naar Turkije. Bij deze grensovergang raakten jullie elkaar kwijt. U weet sindsdien niet waar uw broer is. Via Griekenland bereikte u Bulgarije waar u op 20 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming deed. U wachtte echter de uitkomst van uw aanvraag niet af. Na een doortocht door Servië kwam u aan in Oostenrijk. Opnieuw vroeg u internationale bescherming aan, op 22 september 2019, maar wederom vertrok u voordat een beslissing genomen werd. Na Italië en Frankrijk betrad u uiteindelijk op 5 oktober 2019 het Belgische grondgebied om twee dagen later een verzoek als niet-begeleide minderjarige in te dienen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.*

*Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele taskara, de originele taskara's van uw vader en broer, documenten in verband met jullie mijnfirma en zeven foto's van u, uw broer en andere werknemers bij de mijnen.*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan u verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*

voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het CGVS stelt vast dat de verklaringen die u aflegde over zowel uw profiel als herkomst niet aannemelijk zijn.

Wat betreft uw voorgehouden profiel dient vooreerst te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 18 oktober 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Geconfronteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met deze vaststelling gaf u aanvankelijk toe gelogen te hebben over uw leeftijd en aanvaardde u uw meerderjarigheid (verklaringen DVZ, p. 6). Tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS stelde u echter wederom minderjarig te zijn (CGVS, p. 3). Dat u tot op heden blijft verklaren dat u minderjarig bent, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan. De verwijzing naar uw taskara om uw leeftijd te staven, wijzigt (zoals hieronder zal blijken) ook niets aan deze vaststelling (CGVS, p. 3).

Verder is het inderdaad opvallend dat u tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS plots een originele taskara kan voorleggen die u in 1392 (omgezet 2013) aanvraagde terwijl u eerder in uw asielprocedure bij DVZ aangaf uw taskara onderweg naar Europa verloren te zijn. U beargumenteert dat u bij vertrek uit Afghanistan enkel een kopie van uw taskara meenam en dat het de kopie was die verloren ging. Het originele document zou zich dus nog in Afghanistan bevonden hebben (CGVS, p. 28-29). Dat u pas bij het CGVS met deze verklaring komt aandragen, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Bovendien kan u ook niet verklaren waarom u een kopie van uw taskara had in Afghanistan. Naar aanleiding van uw werk in de mijnen zouden er op een bepaald moment kopies genomen zijn van uw taskara, maar naar de precieze redenen hieromtrent heeft u het raden (CGVS, p. 29).

De twijfelachtigheid omtrent de authenticiteit van uw taskara die u voorlegde ter staving van uw identiteit en herkomst plaatst logischerwijze ernstige vraagtekens bij deze zaken. Deze gegronde twijfels worden onder meer bevestigd door de uiteenlopende verklaringen die u ten aanzien van verschillende asielinstanties omtrent uw identiteit en herkomst aflegde. Uit een opzoeking in EURODAC blijkt vooreerst dat u bij uw verzoeken in Bulgarije en Oostenrijk tot internationale bescherming een heel andere identiteit opgaf. U gaat er onder de naam A.H. door, uw geboortedatum was toen 10/02/1999, en in Oostenrijk blijkt u gekend te zijn onder de naam K.M.K. met als geboortedatum 01/01/2003 (zie administratief dossier, Annex III, Dublinprocedure). Het gegeven dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om te liegen tegenover asielinstanties, doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook over uw scholingsgraad en geletterdheid bent u tijdens de duur van uw asielpprocedure in het geheel niet duidelijk geweest. U verklaarde nooit naar school te zijn gegaan maar wel een twee tot twee-en-een-half jaar koranlessen gevolgd hebben in een lokale madrassa. U legde echter tegenstrijdige verklaringen af over de redenen waarom u niet naar school zou zijn gegaan. Bij DVZ verklaarde u nog dat u nooit naar school ging omdat er simpelweg geen school was in uw buurt (verklaringen DVZ, p. 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter een heel andere uitleg. U stelde dat u enkel interesse had in het leren van de koran en bijgevolg uitsluitend naar de madrassa ging (CGVS, p. 12). Toen de scholing van uw oudste broer, M.S., ter sprake kwam, bleek er bovendien plots wel een school in uw geboortedorp te zijn. Uw broer zou tot de 9de klas naar de Archach Motawase school gegaan zijn, om de laatste drie klassen af te werken aan de middelbare school Malekyar Hotak (CGVS, p. 12). Dat u klaarblijkelijk geen eenduidig verhaal naar voren kan brengen omtrent de oorzaken van uw ongeschooldheid doet wederom de wenkbrauwen fronsen en doet het vermoeden rijzen dat u het CGVS hieromtrent doelbewust in het duister wil laten tasten. Ook de vaststelling dat u ongeschoold zou zijn maar uw broer zelfs zijn middelbare school afrondde, mag in deze op zijn minst opvallend genoemd worden. Wat betreft uw (on)geletterdheid stelde u aan het begin van het persoonlijke onderhoud nog dat u, hoewel niet vlekkeloos, wel kan lezen en schrijven (CGVS, p. 13). Wanneer later tijdens het onderhoud de inhoud van de documenten in verband met het mijnbedrijf van uw broer worden besproken en het CGVS u wijst op uw beperkte kennis hieromtrent, beargumenteert u plots niet te kunnen lezen (CGVS, p. 29). De vaststelling dat u hier een bijzonder grote bocht maakt, van geletterde naar analfabeet, mag verbazen en zegt wederom veel over de oprechtheid waarmee u de Belgische asielinstanties tegemoet treedt.

Wat betreft de inhoud van de bedrijfsdocumenten stelt u nog dat niemand in het opvangcentrum u kon helpen met het lezen ervan. De mensen aan wie u hulp zou hebben gevraagd, beargumenteerden naar eigen zeggen dat ze hun eigen problemen hadden en u bijgevolg niet konden of wilden verder helpen (CGVS, p. 29). Dit gegeven in het achterhoofd, net als de door uw beweerde ongeletterdheid, is het opmerkelijk dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud met het CGVS wel kan aangeven dat er tijdens het interview met DVZ een fout genoteerd zou zijn (CGVS, p. 2). Voor een analfabeet die op geen hulp kan rekenen van medebewoners zou het immers onmogelijk zijn om de inhoud van het DVZ-verslag te achterhalen. Dit bevestigt nogmaals het vermoeden dat u zaken in verband met uw geletterdheid en scholingsgraad achterhoudt voor de asielinstanties.

Voor de volledigheid wijst het CGVS nog de opvallende vaststelling dat u over een Engelstalig facebookprofiel beschikt. U verklaarde nochtans geen enkele andere taal dan het Pashtoe machtig te zijn. Ook wanneer het CGVS expliciet vraagt of u Engels kan, ontkent u dit ten stelligste (CGVS, p. 5 + Landeninformatie, document 1). Op enkele van uw foto's op deze facebook worden nochtans, hoewel summiere maar desalniettemin, Engelstalige commentaren gegeven in uw naam. U beargumenteert nog dat u het profiel niet zelf beheert maar dat een jongen in het opvangcentrum dit voor u doet en dat u aan andere mensen vroeg om in uw plek commentaren achter te laten, maar deze beargumentering kan in het licht van bovenstaande al lang niet meer overtuigen.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw activiteiten in Afghanistan, namelijk het werk van u en uw broer in de mijnbouw. Uw broer zou met zijn handelspartner A.S. een mijnbedrijf 'Afghan Sherzad' opgericht hebben en een 20 tot 25 arbeiders tewerkgesteld hebben in een mijn in het district Sherzad (CGVS, p. 14- 15). U verklaart dat uw broer een contract had met de overheid voor de exploitatie van de mijn. Zelf zou u ook enige tijd voor uw broer gewerkt hebben in dit bedrijf. U kon het CGVS echter nauwelijks informatie verschaffen over dit bedrijf, waarvan u de laatste 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan deel uitgemaakt van zou hebben. Zoals hierboven reeds aangehaald heeft u klaarblijkelijk geen enkel idee van de inhoud van de documenten die u in verband met het mijnbedrijf voorlegde (CGVS, p. 29-30). Ook wanneer het CGVS het bedrijf bij monde bevraagt, kan u hier niet dieper op ingaan. Wat betreft het afsluiten van contracten voor mijnbouw, komt u niet verder dan "een contract met de overheid" en heeft u geen idee waar de handelspartner van uw broer deze contracten dan ging afsluiten. Daarnaast kan u geen enkel ander bedrijf opnoemen dat ook actief was op de mijnsite waar jullie zouden hebben gewerkt (CGVS, p. 16-17).

Ook uw totaal gebrek aan feitelijke kennis over de mijnbouw in de bergachtige regio van Nangarhar aan de grens met Pakistan vormt een belangrijke indicatie dat u niet actief was in deze sector. Gevraagd naar de mineralen die jullie ontgonnen, verwees u meermaals naar de "supalai" steen, een zachte en poederachtige steen die onder andere gebruikt worden voor het maken van zalfjes en crèmes (CGVS, p. 14 en 16-17 en 19). Afgaand op uw omschrijving van deze steen vermoedt het CGVS dat u doelt op het mineraal talk. Talk wordt inderdaad gebruikt voor het maken van crèmes en het heeft ook zijn gebruik in het maken van plastic, verf, rubber enzovoort. De foto's van de mijn die u voorlegde wijzen ook in de richting van talk. De pashtoe-benaming voor talk zou nochtans "shawakanai" zijn en niet

“supalai” of “sufalai” (landeninformatie, document 2, p. 16). Behalve talk zou u echter ook geen weet hebben van andere mineralen die ontgonnen worden in uw regio van herkomst (CGVS, p. 16 en 19).

Uit de aanwezige bronnen op het CGVS blijkt nochtans dat talk slechts één van de drie belangrijkste mineralen is die in de bergachtige grensregio van Nangarhar ontgonnen wordt, naast marmer en chromiet (document 2, p. 11). Dat u als arbeidskracht werkzaam in deze mijnsector, hier niet van op de hoogte zou zijn is niet geloofwaardig. Verder geeft u ook nog aan niet te weten wat er met de talk gebeurde nadat het verkocht werd aan de lokale handelaars (CGVS, p. 18-19). Ook deze uitspraak mag verrassend genoemd worden, zeker van iemand die toch 2 jaar ervaring zou hebben in de mijnbouw en wiens broer zelfs ondervoorzitter was van een ontginningsbedrijf. Bijna 100 percent van de geproduceerde talk in Afghanistan wordt immers geëxporteerd naar Pakistan. Via Pakistan wordt de talk vervolgens verder verhandeld op de globale markt (document 2, p. 41).

Daarnaast vertelde u nog dat de mijnsite waar jullie actief waren gelegen was in Khudikhail Tangi in het district Sherzad. U claimde dat behalve deze mijn er geen andere sites waren, noch in Sherzad, noch in uw beweerd district van herkomst Khogyani, noch ergens anders in de ruimere regio (CGVS, p. 16 en 19). Uit objectieve informatie aanwezig op het CGVS blijkt nochtans dat er in de bergachtige grensregio van Nangarhar met Pakistan heel wat mijnsites terug te vinden zijn. Er wordt onder meer aan mijnbouw gedaan in de districten Achin, Kot, Momand en Deh Bala (document 2, p. 9). In het district Sherzad zelf, waar u werkzaam zou zijn geweest zijn, wordt in twee regio's aan mijnbouw gedaan: Ladabagh en Ghunday/Markikhel (document 2, p. 31). Wanneer het CGVS peilt naar uw kennis over de Ghunday regio, situeert u deze regio evenwel verkeerdelijk in het district Khogyani (CGVS, p. 21). Dit mag verbazen, niet in het minst omdat uw eerder vernoemde oom naar eigen zeggen woonachtig is in Markikhail, in het Sherzad district en zelf ook in de mijnbouw actief was geweest.

Ook in Khogyani zelf wordt aan mijnbouw gedaan, meer bepaald in de regio Waziro Tangai zoals uit bijgevoegde informatie blijkt (document 2, p. 31). In het district word talk op extensieve wijze ontgonnen, net als marmer van uitzonderlijke kwaliteit. Dit marmer wordt zowel lokaal gebruikt als verhandeld naar het buitenland (Landeninformatie, document 3, p. 51). Dat u niet op de hoogte zou zijn van deze mijnbouw in Khogyani, is niet enkel een zoveelste aanwijzing dat u niet actief was in de mijnbouw, het plaatst ook grote vraagtekens bij uw beweerd regio van herkomst. Het is immers weinig aannemelijk dat een inwoner van het district niet op de hoogte zou zijn van deze belangrijke tak van de lokale economie.

In dit verband dient ook nog opgemerkt te worden dat het dorp Wazir een belangrijk lokaal economisch centrum is in het zuiden van het district Khogyani. Dat u het dorp klaarblijkelijk wel kent maar deze plek vervolgens onvermeld laat wanneer het CGVS u bevraagt naar de lokale economie mag verbazen. U zou enkel weten enkel dat er bij u in het dorp een vrijdagmarkt is en dat er in het districtscentrum een bazaar is (CGVS, p. 20). Van andere economische activiteiten en markten in uw district bent u hoegenaamd niet op de hoogte.

Ook andere elementen maken het duidelijk dat u geen voeling heeft met de regio Khogyani waarvan u beweert er altijd te hebben gewoond. Zo vertoont uw geografische kennis enkele duidelijke hiaten. Het dorp Munda Chenar situeert u vlakbij het districtscentrum terwijl in werkelijkheid dit dorp juist ten noorden van uw beweerd geboortedorp Arghach bevindt en het districtscentrum ten zuiden ligt van Arghach. Verder doet het dorp Darabgay, eveneens een dorp dat zich op een boogscheut van Arghach bevindt, geen belletje rinkelen bij u. Daarnaast zou u meermaals de weg genomen hebben die langs het dorp en de vallei Memla (Mamla) passeert om van het district Khogyani naar het district Sherzad te gaan. Een ander dorp en vallei dat op deze weg ligt en onlosmakelijk verbonden is met Memla, Araban, situeert u evenwel opnieuw verkeerdelijk dichtbij het districtscentrum (CGVS, p. 20-21 + Landeninformatie, document 4 en 5).

Wat betreft deze wegen om van het district Khogyani naar het district Sherzad te gaan, is het nog opvallend dat u stelt dat er twee opties zijn. Behalve de westelijke weg via Memla zou er naar eigen zeggen ook een zuidelijke weg zijn via het districtscentrum en Wazir. De kaarten van de regio tonen echter aan dat er geen rechtstreekse weg is van Wazir naar het naburige district Sherzad. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat het absoluut geen evidentie is om via deze zuidelijke weg over te steken naar Sherzad, dit in tegenstelling tot de twee opties die u suggereerde. Verder stelt het CGVS ook vast dat geen enkel dorp kon teruggevonden worden in de aanwezige bronnen van al de dorpen die u opsomde op de weg langs het districtscentrum over Wazir naar Sherzad (CGVS, p. 20 + Landeninformatie, document 4 en 5).

Daarnaast poneerde u nog dat u het districtscentrum van Sherzad passeerde om naar de mijn van Markikhail te gaan (CGVS, p. 24). Ook deze stelling is in tegenspraak met de kaarten waarover het CGVS beschikt. De kaarten tonen aan dat het helemaal niet nodig is om het districtscentrum te passeren om naar de desbetreffende plek te gaan (Landeninformatie, document 4 en 5).

Verder moet uw beperkte kennis omtrent de Khogyani stam waarvan u beweert afkomstig te zijn benadrukt worden. Van Karlanri, één van de grootste stammenfederatie binnen de

Pashtoebevolkingsgroep waartoe de Khogyani stam nota bene toebehoort, heeft u naar eigen zeggen nog nooit gehoord (Landeninformatie, document 6). U zou dan wel weer weten dat u tot de substam Kharboni behoort. Gevraagd om nog substammen binnen de Khogyani stam op te noemen, somt u echter niet enkel deze substammen op maar ook een hele waslijst aan plekken in Nangarhar en etnieën die in deze provincie leven. Wanneer het CGVS hier op inpikt en vraagt of Kuchi wel degelijk een substam van Khogyani is, antwoordt u ontwijkend. Ook als u wordt uitgenodigd om andere stammen als de Khogyani stam in uw regio aan te duiden, geeft u opnieuw een opsomming van uiteenlopende districten in Nangarhar (CGVS, p. 4). Uw gebrekkige kennis omtrent de tribale Pashtoe-stammenindeling van de door u voorgehouden regio van herkomst is nogmaals een vaststelling dat u niet vandaar komt.

Bovendien dient ook uw bijzonder summiere kennis omtrent de veiligheidssituatie in Khogyani onderstreept te worden. Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS gaf u aanvankelijk aan dat behalve de taliban, er geen andere gewapende groepering actief was in de door uw beweerde regio van herkomst (CGVS, p. 22). Later, nadat expliciet gevraagd werd naar de aanwezigheid van Daesh in Khogyani, wijzigt u uw eerdere verklaringen. Daesh probeerde naar eigen zeggen in verschillende regio's op te komen maar zelf had u ze nooit gezien. Op de vragen waar, wanneer en of ze hierin effectief slaagden, kon u evenwel nauwelijks een antwoord formuleren (CGVS, p. 24). Dit is merkwaardig, niet in het minst omdat Daesh en de taliban bijzonder hevige gevechten hebben gevoerd in Khogyani en meer bepaald om haar mijnen gelegen in het zuiden, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt (Landeninformatie, document 2).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u geen reëel zicht geboden op uw werkelijke profiel en heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u voor uw komst naar België in Khogyani heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen op dat ogenblik in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre nog nodig wil het CGVS nog wel opmerken dat er ook absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Vooreerst kan u nauwelijks duiden wat nu juist het probleem was met de betalingen aan de taliban. U spreekt zowel over een achterstal als een verhoging, als het stopzetten van de betalingen door uw broer (CGVS, p. 25-26). U haalde bovendien aan dat jullie anderhalf jaar eerder al dergelijk probleem kenden met de taliban, maar dat een soort overeenkomst werd gesloten en dat dat probleem toen was opgelost (CGVS p. 26). Het is dan ook niet duidelijk waarom jullie nu wel dermate grote problemen kenden met de taliban dat niet opnieuw een akkoord kon gesloten worden. Er kan verwacht worden dat u wel beter op de hoogte bent van het exacte probleem tussen uw broer en de taliban, te meer dit zowel tot uw vertrek leidde als het zijne. Voorts blijft het voor het CGVS een raadsel waarom de taliban als vergeldingsactie jullie machines in brand zouden hebben gestoken. Zo konden jullie hen immers nooit nog betalen gezien jullie zelf geen inkomsten konden genereren. Uw opmerking dat dit de taliban niet zou interesseren, mag verbazen (CGVS, p. 26). Uit objectieve informatie blijkt immers dat de mijnen een bijzonder belangrijke bron van inkomsten zijn voor de groepering (Landeninformatie, document 2). Het CGVS mag met andere woorden van een strategische actor als de taliban verwachten dat ze beheerster en zorgvuldiger zouden handelen in dergelijke situatie. Tot slot is het geheel onduidelijk waarom de taliban jullie slechts enkele dagen na dit incident al terug op de hielen zaten, aangezien de discussie naar eigen zeggen werd opgeklaard dankzij de tussenkomst van de dorpsouderen die de garantie gaf dat jullie zouden betalen (CGVS, p. 27-28). Opvallend is tevens dat jullie besloten het land te verlaten nadat de maulvi jullie had gezegd dat het gevaarlijk was om te blijven, u voegde hieraan toe dat die maulvi dit blijkbaar zou hebben gehoord (CGVS p. 28). Dat jullie zo'n drastische beslissing namen om het land te verlaten, na niet eens een rechtstreekse bedreiging aan jullie adres doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Uit voorgaande volgt dat aan uw vrees door de taliban gedood te zullen worden bij terugkeer geen geloof kan worden gehecht.

De documenten die u voorlegde, kunnen voornoemde motivering niet ombuigen. In zoverre deze in de motivering zelf nog niet behandeld werden, wijst het CGVS er in de eerste plaats op dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben. Ze kunnen de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Wat betreft de foto's die u voorlegt van uzelf en uw broer bij de mijnen: ze bewijzen niet als dusdanig het hebben van een familiale band, noch het hebben van een mijnfirma, noch het werken in de mijnen. Uit de foto's valt verder ook niet af te leiden of deze mijnen

effectief in het district Sherzad gelegen zijn. Bovendien merkt het CGVS nog op dat de foto's die u toont wel een bijzonder hoog gehalte van poseren omvatten en ze lijken allemaal genomen te zijn op één dag. Wat betreft de taskara's die u voorlegde: uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (Landeninformatie, document 7) blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Valse documenten zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Bijgevolg is de bewijswaarde er van bijzonder relatief en kunnen ze, opnieuw, het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen niet opheffen. Gezien uw gebrekkige kennis in verband met de mijn-documenten hebt u niet aangetoond enige band met deze stukken te hebben.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 28 september 2020 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u

overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op het volgende:

- Schending van art. 1 (a) 2 van de Conventie van Genève, 1° Protocol 1967 betreffende de status van vluchteling art. 1.2, art. 48/3 juncto 62 Vreemdelingenwet,
- Schending van art. 48/4, art. 48/6 Vreemdelingenwet,
- Schending van de motiveringsplicht / de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Er werd geen rekening gehouden met alle elementen aangebracht door verzoeker, met verzoek de grond van de zaak opnieuw te beoordelen op grond van alle elementen,”

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

“Vooreerst doet verzoeker opmerken dat het gehoor van verzoeker op het CGVS heeft plaatsgevonden op 28/08/2020 en niet op 28/09//2020 zoals in de beslissing vermeld, (beslissing CGVS, pag. 6)

Verzoeker meent dat hieruit volgt dat er in de beslissing rekening werd gehouden met de vaststellingen uit een ander gehoor dan dat van hem en dat deze vaststellingen bijgevolg niet op hem van toepassing zijn,

In de bestreden beslissing worden een aantal elementen uitvergroot en afzonderlijk beoordeeld terwijl het asielrelaas in zijn geheel moet worden beoordeeld. De beslissing mag niet de optelsom zijn van de verschillende onderdelen,

Verder wordt er niet vereist dat elk detail van elke verklaring op zich helemaal geloofwaardig is. Als de verzoeker om internationale bescherming in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, moet hem het voordeel van de twijfel worden gegund en zijn verzoek worden ingewilligd,

De Commissaris-generaal is van mening dat het feit dat verzoeker zich als minderjarige heeft voorgedaan van die aard is dat hierdoor zijn algemene geloofwaardigheid op een ernstige wijze wordt aangetast en er zodoende geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtverhaal,

Deze redenering snijdt geen hout,

Een persoon die liegt over zijn leeftijd, kan WEL een gegronde vrees voor vervolging hebben,

De Dienst Voogdij heeft een leeftijdsonderzoek laten uitvoeren. De Dienst Voogdij stelt op basis van het leeftijdsonderzoek vast dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is zonder zich uit te spreken over de exacte leeftijd van verzoeker. Immers de bepaling van de juiste leeftijd van een persoon is niet mogelijk. Daarom wordt in de conclusie in zake de leeftijd van verzoeker gesteld dat het om een goede schatting gaat,

Verzoeker heeft hierover verklaard dat anderen en/of de smokkelaar hem onderweg gezegd hadden dat als hij zich minderjarig verklaarde, zijn vingerafdrukken dan niet zouden tellen, Verzoeker heeft berust in de schatting van zijn leeftijd en het zo gelaten omdat hij er toch niets kon aan veranderen,

Verzoeker stelt dat hij zijn exacte leeftijd niet kent en dat hij berust bij de geschatte leeftijd op basis van het leeftijds onderzoek, (CGVS, pag. 4)

Een schatting biedt geen zekerheid over de exacte leeftijd van een persoon waardoor het mogelijk is dat de geschatte leeftijd niet overeenstemt met de leeftijd vermeld op documenten zoals een taskara,

Verzoeker stelt dat in de beslissing een dubbelzinnige houding wordt aangenomen ten aanzien van de overgemaakte documenten,

Zo worden argumenten geput uit de gegevens vermeld op de taskara om de geloofwaardigheid van verzoeker te ondermijnen. Daartegenover wordt gesteld, wat betreft de taskara's die verzoeker voorlegde, dat uit objectieve informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn,

Verzoeker doet opmerken dat de Commissaris-generaal in casu niet heeft vastgesteld dat de voorgelegde documenten inderdaad vals zijn,

In de bestreden beslissing wordt door de Commissaris-generaal blijkbaar gebruik gemaakt van de voorgelegde documenten als het hem goed uitkomt. Deze redenering faalt : men baseert zich op stukken waarvan men zelf beweert dat ze vals zijn,

Verzoeker stelt dat hij niet naar een gewone school geweest is maar wel naar een madrassa. En dat hij daar wat leren lezen en schrijven heeft maar dit niet perfect zal zijn. Verzoeker heeft verklaard dat hij



*zijn naam en gewone teksten kan lezen en schrijven maar niet zo perfect. Wat hij met gewone teksten bedoelt wordt niet toegelicht zodat het niet duidelijk is wat verzoeker wel of niet kan op vlak van lezen en schrijven,*

*Verzoeker geeft tevens de naam van zijn madrassa,*

*De verklaringen van verzoeker ter zake zijn eerder een detail en van geen invloed op het asielrelaas,*

*Verder is er twijfel over wat hij wel of niet kan, in welke mate hij kan lezen of schrijven zodat hem op dit vlak het voordeel van de twijfel moet worden gegund,*

*Verzoeker kan er dan ook niet op afgerekend worden wanneer hij bevraagd wordt naar de inhoud van de documenten,*

*Het feit dat verzoeker kon aangeven dat er tijdens het interview bij DVZ een fout zou genoteerd zijn is hoegenaamd niet opmerkelijk te noemen. Met het gehoor op het CGVS in het vooruitzicht heeft verzoeker de vragenlijst doorgenomen met zijn raadsman met bijstand van een tolk,*

*Verzoeker verblijft in een opvangcentrum en neemt samen met andere jongeren deel aan (school)activiteiten. De jongens helpen elkaar met hun sociale media. Het is niet omdat men wat Engelse woorden op zijn facebook laat plaatsen dat men de Engelse taal machtig is,*

*Uit wat woorden op zijn facebook kan men niet afleiden dat verzoeker Engels kent. Hij heeft ze niet zelf geplaatst en het gaat om een paar woorden. Er is geen bewijs van het tegendeel,*

*Verzoeker is de jongere broer. Zijn oudere broer is degene die het mee voor het zeggen heeft in het bedrijf. Het is dan ook volkomen logisch en normaal dat verzoeker als ondergeschikte die eten brengt naar de arbeiders en de stenen controleert, niet op de hoogte is van het functioneren van het bedrijf,*

*En als ondergeschikte hoefde hij dat ook niet te weten,*

*Wat zijn werk met de stenen betreft, gebruikt verzoeker het woord "SUPALAI",*

*In de vragenlijst CGVS leest men ten deze het volgende : "In Afghanistan waren mijn broer en ik verantwoordelijk voor het extraheren van een bepaalde EDELSTEEN.",*

*SUPALAI werd blijkbaar vertaald als EDELSTEEN,*

*Tijdens het interview op het CGVS geeft de tolk aan op de vraag of er een vertaling is voor SUPALAI : "IK WEET HET NIET",*

*Het CGVS vermoedt dat verzoeker het mineraal talk bedoelt,*

*Aangezien het enkel om een vermoeden gaat en het niet duidelijk is met welke stenen verzoeker nu juist heeft gewerkt, kunnen hieruit geen correcte conclusies worden getrokken,*

*Het CGVS moet zich baseren op objectieve vaststaande gegevens en niet op vermoedens,*

*Het onderzoek werd op dit vlak niet grondig gevoerd,*

*Van verzoeker wordt een kennis van mijnbouw verwacht waarbij duidelijk geen rekening wordt gehouden met het profiel van verzoeker die alleszins niet geschoold is op het vlak van mijnbouw,*

*Het CGVS oordeelt op basis van kaarten om te stellen dat verzoeker geen voeling heeft met de regio Khogyani,*

*Verzoeker doet opmerken dat het om kaarten gaat en niet om vaststellingen ter plaatse. Bijkomend rijst de vraag in hoeverre deze kaarten nog actueel zijn,*

*Verzoeker zou een beperkte kennis hebben van de Khogyani stam. Wederom wordt geen rekening gehouden met het profiel van verzoeker. Het weze duidelijk dat een beperkte kennis niet gelijkstaat met geen kennis hebben,*

*Wat de veiligheidssituatie betreft doet verzoeker opmerken dat zijn vader overleden is door een bembom,*

*Verzoeker verklaarde dat de Taliban actief is in zijn regio. Dat er droneaanvallen waren in zijn regio,*

*Op de concrete vraag naar de aanwezigheid van Daesh verklaarde verzoeker : "Hier en daar in verschillende regio's probeerden ze te komen maar niet in eigen dorp, ik heb ze nooit gezien,*

*Verzoeker is wel degelijk in kennis van de veiligheidssituatie in zijn regio en kon incidenten benoemen,*

*Verzoeker is een jongeman die enkel naar de madrassa is geweest en later als ondergeschikte gewerkt heeft bij zijn broer. Bij de beslissing werd niet en/of onvoldoende rekening gehouden met dit profiel,*

*Verzoeker vreest om gedood te worden door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan,*

*De Taliban wilde geld van de broer van verzoeker wat leidde tot een confrontatie in de mijn. De eigenlijke discussie vond plaats tussen de Taliban en de broer. Toen verzoeker probeerde tussen te komen werd hij ook geslagen,*

*Daarna staken ze machines en voertuigen in brand. Wellicht om zichzelf duidelijk te maken en hun eisen kracht bij te zetten,*

*Eén en ander klopt met de informatie dat de Taliban de mijnen zien als een bron van inkomsten. Het feit dat het eerder tot een akkoord kwam met de Taliban wil niet zeggen dat het altijd tot een akkoord komt met hen,*

*De Taliban was rechtstreeks dreigend naar verzoeker en zijn broer : ze moesten betalen wat kracht werd bijgezet door het in brand steken van machines en voertuigen. Na de machines en de voertuigen werd het voor henzelf gevaarlijk om te blijven,*

*Wegvluchten uit Afghanistan was de enige optie,  
Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet verzoeker opmerken dat verwezen wordt naar een gehoor van 28/09/2020 terwijl verzoeker werd gehoord op 28/08/2020,  
Met deze argumentatie kan dan ook geen rekening worden gehouden in hoofde van verzoeker,  
Gelet op de veiligheidssituatie in de regio van herkomst meer bepaald de regio Khogyani in de provincie Nangarhar, meent verzoeker alleszins in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatuut,  
Uit het bovenstaande blijkt dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest en geen rekening heeft gehouden met alle elementen waardoor hij niet tot een juiste beslissing in hoofde van verzoeker kon komen,”*

3. De verwerende partij dient een nota met opmerkingen in.

3.1. De verwerende partij repliceert op de opmerking van de verzoekende partij dat het gehoor op 28 augustus 2020 plaatsgevonden en niet op 28 september 2020 zoals in de bestreden beslissing aangegeven, dat dit een materiële vergissing is die geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Hierop herhaalt de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert dan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op individuele wijze werd onderzocht. Te dezen onderneemt de verzoekende partij in het verzoekschrift, volgens de verwerende partij, geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS gegeven verklaringen en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, blijft verzoekende partij daartoe echter in gebreke. De vaststelling dat verzoekende partij valse verklaringen heeft afgelegd over haar werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van haar nood aan internationale bescherming, is wel degelijk nefast voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij (RvV, nr. 208 488 van 30 augustus 2018). De kritiek dat *in casu* de commissaris-generaal niet heeft vastgesteld dat de voorgelegde documenten inderdaad vals zijn, is in deze niet dienstig. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Zulks is in casu gebeurd betoogt de verwerende partij (RvV, nr. 212 619 van 21 november 2018).

Voorts benadrukt de verwerende partij dat van verzoekende partij die haar land van herkomst ontvluchtte wegens problemen met de taliban omwille van haar tewerkstelling in de mijnbouw, het redelijk is te verwachten dat zij haar tewerkstelling uitvoerig kan toelichten, te meer daar verzoekende partij luidens haar verklaringen tewerkgesteld was in een door haar broer opgericht mijnbedrijf en dit gedurende de laatste twee jaar voor haar vertrek uit Afghanistan. Verzoekende partij brengt geen overtuigende argumenten aan waarmee zij kan aantonen dat de van haar verwachte kennis/informatie werkelijk kennelijk onredelijk zou zijn. Waar verzoekende partij verwijst naar haar beperkte scholing ter verklaring van haar gebrek aan kennis van mijnbouw en de Khogyani stam, wijst verwerende partij er op dat de verzoekende partij haar (uiteenlopende) verklaringen over haar scholingsgraad en geletterdheid ongeloofwaardig werden bevonden, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent alleszins in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus gelet op de veiligheidssituatie in de regio Khogyani van de provincie Nangarhar, antwoordt verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij voor haar komst naar België in Khogyani heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens haar verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar

land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij brengt een nota met opmerkingen bij waarin een weblink is opgenomen naar het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation” van september 2020 om aan te tonen dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is.

#### 4. De aanvullende nota

4.1. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota de volgende bijkomende stukken neer: een contract tussen het Ministerie van Mijnen en het bedrijf Afghan Shirzad en een bevestiging van dit contract.

#### 5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander

bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

## 7. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel

van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

## 8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban in het kader van de werkzaamheden van hem en zijn broer in de mijnbouw in het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt als volgt: *“Vooreerst doet verzoeker opmerken dat het gehoor van verzoeker op het CGVS heeft plaatsgevonden op 28/08/2020 en niet op 28/09/2020 zoals in de beslissing vermeld, (beslissing CGVS, pag. 6)*

*Verzoeker meent dat hieruit volgt dat er in de beslissing rekening werd gehouden met de vaststellingen uit een ander gehoor dan dat van hem en dat deze vaststellingen bijgevolg niet op hem van toepassing zijn,”* dient vastgesteld te worden dat dit een materiële vergissing betreft, zoals ook door de verwerende partij wordt aangegeven in haar nota met opmerkingen. De notities van het persoonlijk onderhoud toegevoegd aan het administratief dossier betreffen wel degelijk het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij en niet die van een ander persoonlijk onderhoud. De verwijzingen naar deze notities van het persoonlijk onderhoud in de bestreden beslissing stemmen overeen met hetgeen werd opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud die aan het administratief dossier werden toegevoegd. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening kan worden gehouden met de aan het administratief dossier toegevoegde notities van het persoonlijk onderhoud en/of met de vaststellingen in de bestreden beslissing die op deze notities zijn gebaseerd.

8.2. Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar problemen specifiek situeert in haar regio van herkomst, moet bijgevolg aannemelijk gemaakt worden dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. De Raad beklemtoint dat het bepalen van de oorspronkelijke streek van herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn vrees situeert. Het is dan immers de oorspronkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht. Het hebben van de Afghaanse nationaliteit en ooit in Afghanistan verbleven te hebben is geenszins voldoende.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker, wiens Afghaanse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn herkomst zijn.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofdte van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

8.3. De Raad stelt vervolgens vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden herkomst uit het dorp Arghech gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar.

8.4. Vooreerst doen de hierna volgende vaststellingen met betrekking tot de leeftijd en identiteit van de verzoekende partij gekoppeld aan haar ongeloofwaardige verklaringen inzake haar profiel van laaggeschoolde/ongeleterde afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

De verzoekende partij verklaarde bij haar aankomst in België te zijn geboren op 31 juli 2003 en dus nog minderjarig te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt evenwel dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Bijgevolg werd de geboortedatum van de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aangepast naar 1 januari 1999, waarbij de verzoekende partij aangaf dat zij zich eerder als minderjarige had voorgedaan omdat mensen onderweg haar hadden gezegd dat haar vingerafdrukken dan niet zouden tellen alsook dat zij zich akkoord verklaart met het resultaat van het leeftijdsonderzoek (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 4). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert de verzoekende partij dan weer opnieuw dat zij minderjarig is en dat zij het resultaat van het leeftijdsonderzoek zo heeft gelaten omdat zij er niets aan kon veranderen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Ook in haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij berustte in de schatting van haar leeftijd door de Dienst Voogdij omdat zij er toch niets aan kon veranderen. De verzoekende partij had evenwel de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Zij werd van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 8). De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De verzoekende partij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Aangezien de verzoekende partij geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling, staat deze beslissing ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast en kan de verzoekende partij niet als minderjarige worden beschouwd. Dat de verzoekende partij zich desalniettemin onterecht als minderjarige voordeed, blijktens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien op aanraden van derden, vormt wel degelijk een element dat afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid en in die mate de geloofwaardigheid van haar verklaringen betreffende haar herkomst en haar vluchtrelaas negatief beïnvloedt.

Het voorgaande klemte des te meer daar de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS inzake haar leeftijd verwijst naar haar taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de verzoekende partij dat zij haar taskara onderweg verloor (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 29). Wanneer de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken inzake haar taskara beweert zij dat zij de kopie van haar taskara had meegenomen en dat zij de originele versie ervan thuis had gelaten, doch zij kan niet aangeven waarom zij een kopie van haar taskara had laten maken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28-29) waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen. Daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn waardoor de bewijswaarde ervan danig dient te worden gerelativeerd, daar geen geloof kan worden gehecht aan de uiteenlopende verklaringen van de verzoekende partij inzake haar taskara, en daar de

inhoud van deze taskara niet overeenstemt met het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, kan aan deze taskara geen bewijswaarde worden toegekend. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft vastgesteld dat de door haar voorgelegde documenten vals zijn, gaat zij er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door de verzoekende partij voorgelegde taskara. Gelet op het uiteenlopende karakter van de verklaringen van de verzoekende partij over haar taskara, ontstaat tevens het vermoeden dat zij deze taskara *post factum* heeft laten opmaken teneinde de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden inzake haar leeftijd. Deze vaststellingen doen eens te meer afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Het voorgaande klemmt eens te meer daar uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de verzoekende partij in Bulgarije en Oostenrijk, alwaar zij tevens een verzoek om internationale bescherming indiende zonder de uitkomst ervan af te wachten, een andere naam en geboortedatum opgaf (A.H. geboren op 10 februari 1999 in Bulgarije en K.M.K. geboren op 1 januari 2003 in Oostenrijk). Dat de verzoekende partij er niet voor terugdeinst om ten aanzien van andere Europese asielinstanties gebruik te maken van andere namen en geboortedata ondermijnt eens te meer haar algehele geloofwaardigheid.

Tevens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij uiteenlopende en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen aflegt inzake haar scholingsgraad hetgeen opnieuw haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt. De verzoekende partij verklaart dat zij nooit naar school ging en enkel koranlessen volgde in de madrassa. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat het gebrek aan een school in haar buurt de reden was waarom zij nooit naar school ging (administratief dossier, stuk 7, "verklaring DVZ", verklaring 11), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat zij enkel interesse had in koranlessen en dat haar broer wel in het dorp naar school ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Het voorgaande klemmt des te meer daar de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvankelijk verklaart dat zij (beperkt) kan lezen en schrijven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), doch wanneer zij wordt geconfronteerd met haar gebrekkige kennis van de inhoud van de documenten in verband met het mijnbedrijf die zij voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) beweert zij niet te kunnen lezen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29). In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij enkel "gewone" teksten kan lezen en stelt zij dat niet werd toegelicht wat zij met "gewone" teksten bedoelt. Zij meent dat haar op dit vlak het voordeel van de twijfel dient te worden gegund. De Raad wijst er evenwel op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Dit klemmt *in casu* des te meer daar de verzoekende partij nalaat om in haar verzoekschrift te verduidelijken wat zij dan precies bedoelt met "gewone" teksten en/of waarom zij niet in staat zou zijn om de inhoud van de door haar voorgelegde documenten betreffende het mijnbedrijf te kennen. De geloofwaardigheid van de voorgehouden lage scholingsgraad en/of ongeletterdheid van de verzoekende partij komt nog verder in het gedrang waar dient vastgesteld dat zij een Engelstalig Facebookprofiel heeft (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat haar Facebookprofiel door een jongen in het opvangcentrum wordt beheerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). In het licht van de voorgaande vaststellingen inzake de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij kan aan deze blote bewering geen enkel geloof worden gehecht.

8.5. De beweerde betrokkenheid van de verzoekende partij in de mijnbouwsector en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van haar voorgehouden herkomst uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar wordt daarenboven ondermijnd door de vaststelling dat haar kennis over het mijnbouwbedrijf van haar broer en over de mijnbouw in de regio in het algemeen te wensen overlaat. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

*"Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw activiteiten in Afghanistan, namelijk het werk van u en uw broer in de mijnbouw. Uw broer zou met zijn handelspartner A.S. een mijnbedrijf 'Afghan Sherzad' opgericht hebben en een 20 tot 25 arbeiders tewerkgesteld hebben in een mijn in het district Sherzad (CGVS, p. 14- 15). U verklaart dat uw broer een contract had met de overheid voor de exploitatie van de mijn. Zelf zou u ook enige tijd voor uw broer gewerkt hebben in dit bedrijf. U kon het CGVS echter nauwelijks informatie verschaffen over dit bedrijf, waarvan u de laatste 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan deel uitgemaakt van zou hebben. Zoals*

*hierboven reeds aangehaald heeft u klaarblijkelijk geen enkel idee van de inhoud van de documenten die u in verband met het mijnbedrijf voorlegde (CGVS, p. 29-30). Ook wanneer het CGVS het bedrijf bij monde bevraagt, kan u hier niet dieper op ingaan. Wat betreft het afsluiten van contracten voor mijnbouw, komt u niet verder dan "een contract met de overheid" en heeft u geen idee waar de handelspartner van uw broer deze contracten dan ging afsluiten. Daarnaast kan u geen enkel ander bedrijf opnoemen dat ook actief was op de mijnsite waar jullie zouden hebben gewerkt (CGVS, p. 16-17).*

*Ook uw totaal gebrek aan feitelijke kennis over de mijnbouw in de bergachtige regio van Nangarhar aan de grens met Pakistan vormt een belangrijke indicatie dat u niet actief was in deze sector. Gevraagd naar de mineralen die jullie ontgonnen, verwees u meermaals naar de "supalai" steen, een zachte en poederachtige steen die onder andere gebruikt worden voor het maken van zalfjes en crèmes (CGVS, p. 14 en 16-17 en 19). Afgaand op uw omschrijving van deze steen vermoedt het CGVS dat u doelt op het mineraal talk. Talk wordt inderdaad gebruikt voor het maken van crèmes en het heeft ook zijn gebruik in het maken van plastic, verf, rubber enzovoort. De foto's van de mijn die u voorlegde wijzen ook in de richting van talk. De pashtoe-benaming voor talk zou nochtans "shawakanai" zijn en niet "supalai" of "sufalai" (landeninformatie, document 2, p. 16). Behalve talk zou u echter ook geen weet hebben van andere mineralen die ontgonnen worden in uw regio van herkomst (CGVS, p. 16 en 19).*

*Uit de aanwezige bronnen op het CGVS blijkt nochtans dat talk slechts één van de drie belangrijkste mineralen is die in de bergachtige grensregio van Nangarhar ontgonnen wordt, naast marmer en chromiet (document 2, p. 11). Dat u als arbeidskracht werkzaam in deze mijnsector, hier niet van op de hoogte zou zijn is niet geloofwaardig. Verder geeft u ook nog aan niet te weten wat er met de talk gebeurde nadat het verkocht werd aan de lokale handelaars (CGVS, p. 18-19). Ook deze uitspraak mag verrassend genoemd worden, zeker van iemand die toch 2 jaar ervaring zou hebben in de mijnbouw en wiens broer zelfs ondervoorzitter was van een ontginningsbedrijf. Bijna 100 percent van de geproduceerde talk in Afghanistan wordt immers geëxporteerd naar Pakistan. Via Pakistan wordt de talk vervolgens verder verhandeld op de globale markt (document 2, p. 41).*

*Daarnaast vertelde u nog dat de mijnsite waar jullie actief waren gelegen was in Khudikhail Tangi in het district Sherzad. U claimde dat behalve deze mijn er geen andere sites waren, noch in Sherzad, noch in uw beweerde district van herkomst Khogyani, noch ergens anders in de ruimere regio (CGVS, p. 16 en 19). Uit objectieve informatie aanwezig op het CGVS blijkt nochtans dat er in de bergachtige grensregio van Nangarhar met Pakistan heel wat mijnsites terug te vinden zijn. Er wordt onder meer aan mijnbouw gedaan in de districten Achin, Kot, Momand en Deh Bala (document 2, p. 9). In het district Sherzad zelf, waar u werkzaam zou zijn geweest zijn, wordt in twee regio's aan mijnbouw gedaan: Ladabagh en Ghunday/Markikhel (document 2, p. 31). Wanneer het CGVS peilt naar uw kennis over de Ghunday regio, situeert u deze regio evenwel verkeerdelijk in het district Khogyani (CGVS, p. 21). Dit mag verbazen, niet in het minst omdat uw eerder vernoemde oom naar eigen zeggen woonachtig is in Markikhail, in het Sherzad district en zelf ook in de mijnbouw actief was geweest.*

*Ook in Khogyani zelf wordt aan mijnbouw gedaan, meer bepaald in de regio Waziro Tangai zoals uit bijgevoegde informatie blijkt (document 2, p. 31). In het district word talk op extensieve wijze ontgonnen, net als marmer van uitzonderlijke kwaliteit. Dit marmer wordt zowel lokaal gebruikt als verhandeld naar het buitenland (Landeninformatie, document 3, p. 51). Dat u niet op de hoogte zou zijn van deze mijnbouw in Khogyani, is niet enkel een zoveelste aanwijzing dat u niet actief was in de mijnbouw, het plaatst ook grote vraagtekens bij uw beweerde regio van herkomst. Het is immers weinig aannemelijk dat een inwoner van het district niet op de hoogte zou zijn van deze belangrijke tak van de lokale economie.*

*In dit verband dient ook nog opgemerkt te worden dat het dorp Wazir een belangrijk lokaal economisch centrum is in het zuiden van het district Khogyani. Dat u het dorp klaarblijkelijk wel kent maar deze plek vervolgens onvermeld laat wanneer het CGVS u bevraagt naar de lokale economie mag verbazen. U zou enkel weten enkel dat er bij u in het dorp een vrijdagmarkt is en dat er in het districtscentrum een bazaar is (CGVS, p. 20). Van andere economische activiteiten en markten in uw district bent u hoegenaamd niet op de hoogte."*

*In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat haar broer "degene [is] die het mee voor het zeggen heeft in het bedrijf" zodat het volgens haar volkomen logisch en normaal is dat zij als ondergeschikte die eten brengt naar de arbeiders en de stenen controleert, niet op de hoogte is van het functioneren van het bedrijf. De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekende partij aanvoert dat zij internationale bescherming behoeft omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de mijnbouwactiviteiten van haar broer, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich hieromtrent terdege informeert, temeer daar zij beweert zelf gedurende twee jaar werkzaam te zijn geweest in het mijnbouwbedrijf van haar broer (zie ook *infra*). Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verder stelt als volgt:*



*“Wat zijn werk met de stenen betreft, gebruikt verzoeker het woord “SUPALAI”, In de vragenlijst CGVS leest men ten deze het volgende : “In Afghanistan waren mijn broer en ik verantwoordelijk voor het extraheren van een bepaalde EDELSTEEN.”, SUPALAI werd blijkbaar vertaald als EDELSTEEN, Tijdens het interview op het CGVS geeft de tolk aan op de vraag of er een vertaling is voor SUPALAI : “IK WEET HET NIET”, Het CGVS vermoedt dat verzoeker het mineraal talk bedoelt, Aangezien het enkel om een vermoeden gaat en het niet duidelijk is met welke stenen verzoeker nu juist heeft gewerkt, kunnen hieruit geen correcte conclusies worden getrokken, Het CGVS moet zich baseren op objectieve vaststaande gegevens en niet op vermoedens, Het onderzoek werd op dit vlak niet grondig gevoerd,”*, dient vastgesteld dat de vertaling van de contracten die de verzoekende partij middels haar aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt, tevens “talk stenen” vermeldt als het te ontginnen materiaal. Aangezien de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij de stenen diende te controleren, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij hierover duidelijk is, *quod non*. Dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift niet in slaagt zelf duidelijkheid te verschaffen over welk materiaal door het mijnbouwbedrijf van haar broer precies werd ontgonnen, zet de geloofwaardigheid van haar tewerkstelling bij dit bedrijf eens te meer op de helling. Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde contracten stelt de Raad daarenboven vast dat erin wordt vermeld dat zij een geldigheidsduur hebben van vijf jaar en dat het tweede document werd ondertekend op 7 december 2014 door het Afghaanse Ministerie van Mijnen en op 14 augustus 2014 door A.S., de beweerde business partner van de broer van de verzoekende partij. De verzoekende partij brengt geen stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat het contract intussen werd verlengd. De verzoekende partij noch haar broer worden in deze contracten vermeld zodat deze documenten op zich niet volstaan teneinde alsnog de mijnbouwactiviteiten van de verzoekende partij en haar broer *in concreto* aannemelijk te maken. Dienaangaande dient er tevens op gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Het betreffen daarenboven slechts kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Dat de verzoekende partij bovendien niet in staat bleek enige nuttige informatie te verschaffen over de inhoud van de documenten die zij eerder voorlegde met betrekking tot de mijnbouwactiviteiten van haar broer (zie *supra*), ondermijnt eens te meer haar persoonlijke betrokkenheid bij dit mijnbouwbedrijf. Het voorgaande klemmt des te meer daar uit voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij allerminst een doorleefde en grondige kennis heeft van de mijnbouwactiviteiten in de districten Sherzad en Khogyani in de provincie Nangarhar. In de mate dat de verzoekende partij dienaangaande verwijst naar haar profiel van laaggeschoolde/ongeletterde, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan dit profiel geen enkel geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Deze niet-doorleefde, gebrekkige kennis toont eens te meer aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden herkomst van de verzoekende partij uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Wat betreft de voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wijst de Raad erop dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden.

De Raad wijst er te dezen nog op dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden tewerkstelling in de mijnbouwsector, zij de asielinstanties geen zicht biedt op haar werkelijke tewerkstelling. Als zodanig voldoet zij niet aan de op haar rustende medewerkingsplicht.

8.6. Aangezien de verzoekende partij verklaart te zijn geboren in het dorp Arghech gelegen in het district Khogyani in de Afghaanse provincie Nangarhar, en daar heel haar leven te hebben gewoond tot aan haar vlucht uit Afghanistan in juni 2019, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ingegaan op haar ervaringen met het leven in haar dorp en haar omgeving. De vragen die gedurende het persoonlijk onderhoud gesteld werden boden de verzoekende partij ruim de mogelijkheid om haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen

gesteld die haar konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt dat van de verzoekende partij werd verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit. Daarenboven hebben de vragen ook betrekking op haar directe leefomgeving en houden verbanden met gebeurtenissen in haar werksector.

In dit verband stelt de Raad vast dat de kennis van de verzoekende partij van de veiligheidssituatie en de geografie in haar voorgehouden regio van herkomst, het dorp Arghech gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, en van de stam waartoe zij stelt te behoren te wensen overlaat, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar verblijf aldaar voorafgaand aan haar komst naar Europa. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij daaromtrent terecht als volgt:

*“Bovendien dient ook uw bijzonder summiere kennis omtrent de **veiligheidssituatie** in Khogyani onderstreept te worden. Tijdens het persoonlijke onderhoud met het CGVS gaf u aanvankelijk aan dat behalve de taliban, er geen andere gewapende groepering actief was in de door uw beweerde regio van herkomst (CGVS, p. 22). Later, nadat expliciet gevraagd werd naar de aanwezigheid van Daesh in Khogyani, wijzigt u uw eerdere verklaringen. Daesh probeerde naar eigen zeggen in verschillende regio's op te komen maar zelf had u ze nooit gezien. Op de vragen waar, wanneer en of ze hierin effectief slaagden, kon u evenwel nauwelijks een antwoord formuleren (CGVS, p. 24). Dit is merkwaardig, niet in het minst omdat Daesh en de taliban bijzonder hevige gevechten hebben gevoerd in Khogyani en meer bepaald om haar mijnen gelegen in het zuiden, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt (Landeninformatie, document 2).*

*[...]*

*Ook andere elementen maken het duidelijk dat u geen voeling heeft met de regio Khogyani waarvan u beweert er altijd te hebben gewoond. Zo vertoont uw geografische kennis enkele duidelijke hiaten. Het dorp Munda Chenar situeert u vlakbij het districtscentrum terwijl in werkelijkheid dit dorp juist ten noorden van uw beweerde geboortedorp Arghach bevindt en het districtscentrum ten zuiden ligt van Arghach. Verder doet het dorp Darabgay, eveneens een dorp dat zich op een boogscheut van Arghach bevindt, geen belletje rinkelen bij u. Daarnaast zou u meermaals de weg genomen hebben die langs het dorp en de vallei Memla (Mamla) passeert om van het district Khogyani naar het district Sherzad te gaan. Een ander dorp en vallei dat op deze weg ligt en onlosmakelijk verbonden is met Memla, Araban, situeert u evenwel opnieuw verkeerdelijk dichtbij het districtscentrum (CGVS, p. 20-21 + Landeninformatie, document 4 en 5).*

*Wat betreft deze wegen om van het district Khogyani naar het district Sherzad te gaan, is het nog opvallend dat u stelt dat er twee opties zijn. Behalve de westelijke weg via Memla zou er naar eigen zeggen ook een zuidelijke weg zijn via het districtscentrum en Wazir. De kaarten van de regio tonen echter aan dat er geen rechtstreekse weg is van Wazir naar het naburige district Sherzad. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat het absoluut geen evidentie is om via deze zuidelijke weg over te steken naar Sherzad, dit in tegenstelling tot de twee opties die u suggereerde. Verder stelt het CGVS ook vast dat geen enkel dorp kon teruggevonden worden in de aanwezige bronnen van al de dorpen die u opsomde op de weg langs het districtscentrum over Wazir naar Sherzad (CGVS, p. 20 + Landeninformatie, document 4 en 5).*

*Daarnaast poneerde u nog dat u het districtscentrum van Sherzad passeerde om naar de mijn van Markikhail te gaan (CGVS, p. 24). Ook deze stelling is in tegenspraak met de kaarten waarover het CGVS beschikt. De kaarten tonen aan dat het helemaal niet nodig is om het districtscentrum te passeren om naar de desbetreffende plek te gaan (Landeninformatie, document 4 en 5).*

*Verder moet uw beperkte kennis omtrent de Khogyani stam waarvan u beweert afkomstig te zijn benadrukt worden. Van Karlanri, één van de grootste stammenfederatie binnen de Pashtoebevolkingsgroep waartoe de Khogyani stam nota bene toebehoort, heeft u naar eigen zeggen nog nooit gehoord (Landeninformatie, document 6). U zou dan wel weer weten dat u tot de substam Kharboni behoort. Gevraagd om nog substammen binnen de Khogyani stam op te noemen, somt u echter niet enkel deze substammen op maar ook een hele waslijst aan plekken in Nangarhar en etnieën die in deze provincie leven. Wanneer het CGVS hier op inpikt en vraagt of Kuchi wel degelijk een substam van Khogyani is, antwoordt u ontwijkend. Ook als u wordt uitgenodigd om andere stammen als de Khogyani stam in uw regio aan te duiden, geeft u opnieuw een opsomming van uiteenlopende districten in Nangarhar (CGVS, p. 4). Uw gebrekkige kennis omtrent de tribale Pashtoe-*

*stammenindeling van de door u voorgehouden regio van herkomst is nogmaals een vaststelling dat u niet vandaar komt."*

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op haar profiel van laaggeschoolde/ongeletterde. Zoals hoger reeds is komen vast te staan, kan aan dit profiel geen geloof worden gehecht (zie *supra*). De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar voorgehouden profiel van laaggeschoolde/ongeletterde teneinde de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verder voert de verzoekende partij aan dat waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar kaarten, "*het om kaarten gaat en niet om vaststellingen ter plaatse*" en stelt zij de actualiteit van de gebruikte kaarten in vraag. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij evenwel nalaat om enig objectief stuk voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat de door de verwerende partij gehanteerde kaarten (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist en/of achterhaald zouden zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Waar de verzoekende partij erop wijst dat haar vader omkwam door een bermbom, dat de taliban actief is in haar beweerde regio van herkomst, dat er drone-aanvallen plaatsvinden, dat zij verklaarde dat Daesh in verschillende regio's aanwezig was maar dat zij hen nooit heeft gezien en dat zij incidenten kon benoemen, komt zij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen en het op algemene wijze omschrijven van de veiligheidssituatie die grote delen van Afghanistan kenmerkt. Hiermee slaagt zij er evenwel niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen en alsnog *in concreto* haar voorgehouden herkomst uit het district Khoghyani in de provincie Nangarhar aannemelijk te maken. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij weliswaar beweerde dat Daesh in verschillende regio's opkwam maar dat zij hen niet heeft gezien (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23), doch dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in het district Khoghyani verschillende gevechten plaatsvonden tussen Daesh en de taliban. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een inwoner van dit district weet heeft van deze gevechten, *quod non in casu*. Dit klemmt des te meer daar uit voornoemde informatie tevens blijkt dat deze gevechten onder meer werden gevoerd om de controle over de mijnen in het gebied en de verzoekende partij voorhoudt in de mijnbouwsector actief te zijn geweest voorafgaand aan haar vertrek naar Europa.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.7. Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.8. Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Arghech gelegen in het district Khoghyani van de Afghaanse provincie Nangarhar. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan.

8.9. Wat betreft de taskara's van de vader en de broer van de verzoekende partij, dient vastgesteld dat deze hoogstens de identiteit van haar vader en broer kunnen aantonen doch voor het overige geen *nexus* vertonen met de aangehaalde vluchtmotieven en/of betrekking hebben op de verblijfplaats(en) en tewerkstelling van de verzoekende partij voorafgaand aan haar komst naar Europa. De bewijswaarde van deze taskara's dient daarenboven te worden gerelativeerd in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn.

8.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban niet geloofwaardig.

8.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

8.12. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

#### 9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 van hetzelfde artikel bestaat ernstige schade uit:

*“a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

9.2. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

9.3. Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

In artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat de verzoekende partij het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens zij in een lidstaat haar verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal

worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het dorp Arghech gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar vlucht uit Afghanistan aldaar heeft verbleven. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of de verzoekende partij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9.4. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

9.5. Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS